

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: **Občanské sdružení F., z. s., IČO: X,**
sídlem M., Ř.,
zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem,
sídlem Lublaňská 398/18, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č. j. 014137/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:••

- 1 Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 21. 3. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č. j. 014137/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný pro opožděnost zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 1. 2009, č. j. 1417s/25797/2008/Po (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím stavební úřad na žádost společnosti R. P. D., s. r. o. (dále jen „stavebník“) rozhodl o dělení a scelování pozemků p. č. 138/1, 138/3, 138/143 a 138/154 v k. ú. Říčany-Radošovice, a dále o umístění stavby obytného souboru pěti dvojdomů, plynovodní přípojky, vodovodní přípojky, kanalizační přípojky, komunikace a terénních úprav na těchto pozemcích a povolení stavby obytného souboru pěti dvojdomů, plynovodní přípojky, přípojky vodovodu a kanalizace a komunikace na těchto pozemcích (dále jen „stavba“).
- 2 Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že svým rozhodnutím ze dne 12. 3. 2013, č. j. 044085/2013/KUSDK, zrušil usnesení stavebního úřadu, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem spojeného územního a stavebního řízení. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podle § 28 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) začala žalobci plynout již okamžikem zrušení tohoto usnesení, a nikoliv až doručením prvoinstančního rozhodnutí žalobci dne 24. 2. 2015. Lhůta marně uplynula, a proto žalovaný posoudil odvolání žalobce jako opožděné.
- 3 Žalobce v žalobě namítl, že ze znění § 28 odst. 2 správního řádu, zejm. ze slov „a [opomenutá osoba] *mezitím zmeškala úkon, který by jako účastník mohla učinit* [...]“ plyne, že patnáctidenní lhůta zde stanovená se vztahuje jen na úkony, které by opomenutá osoba mezitím mohla učinit. Netýká se proto budoucích úkonů, pro něž lhůta teprve započne plynout a úkonů, o jejichž možném učinění opomenutá osoba nebyla nijak zpravena, nevěděla o lhůtě k jejich učinění, a proto je nemohla učinit. Odvolání proti rozhodnutí může účastník podat zásadně až po doručení rozhodnutí, které jím napadá, popř. poté, kdy se dozvěděl o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalobci bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno až dne 24. 2. 2015 a před tímto datem o něm nevěděl. Úkon spočívající v podání odvolání tudíž mohl učinit až po 24. 2. 2015 a nejedná se proto o zmeškaný úkon, na který by se vztahoval § 28 odst. 2 správního řádu.
- 4 Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž neuvedl, z čeho dovozuje, že se jedná o zmeškaný úkon, kdy mělo ke zmeškání dojít a kdy nastala žalobci možnost zmeškané odvolání učinit. Jestliže tak usuzuje z toho, že jiným účastníkům již odvolací lhůta uplynula, není z napadeného rozhodnutí zřejmé, proč by to mělo znamenat, že uplynula i žalobci, kterému bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno až nyní a proč by neměla plynout až od data doručení, tj. ode dne 24. 2. 2015. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje skutková zjištění ani právní úvahy, na základě kterých žalovaný došel k závěru o opožděnosti podaného odvolání.
- 5 Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že podle jeho názoru začala lhůta pro podání odvolání plynout po doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2013,

- č. j. 044085/2013/KUSDK, a nikoliv až doručení prvoinstančního rozhodnutí dne 24. 2. 2015. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 6 Z obsahu správního spisu soud zjistil, že stavebník požádal dne 28. 7. 2008 o vydání rozhodnutí o dělení a scelování pozemků, o umístění stavby a vydání stavebního povolení, to vše ke shora uvedené stavbě. Stavební úřad spojil dne 24. 9. 2008 řízení o těchto žádostech do jednoho řízení (dále jen „spojené řízení“). Usnesením ze dne 24. 11. 2008, č. j. 5023/67043/2008/Po (dále též jen „usnesení o neúčastenství žalobce“), stavební úřad rozhodl, že žalobce není účastníkem spojeného územního řízení. Toto usnesení žalobce napadl odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 2. 2009, č. j. 023385/2009KUSK ORR/Ro. Žalobce následně podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 7. 2012, č. j. 11 Ca 115/2009 – 41, vyhověl a rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný proto v dalším řízení vydal nové rozhodnutí ze dne 12. 3. 2013, č. j. 044085/2013/KUSK, kterým zrušil usnesení stavebního úřadu o neúčastenství žalobce a věc mu vrátil k novému projednání. Stavební úřad usnesením ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 5023/67043/2008/Po, opět posoudil otázku účastenství žalobce ve spojeném řízení a znovu došel závěru, že žalobce účastníkem není. Žalobce se i proti tomuto usnesení odvolal. O odvolání poté rozhodl sám stavební úřad postupem podle § 87 správního řádu (s využitím autoremedury) tak, že rozhodnutím ze dne 6. 10. 2014, sp. zn. 5023/67043/2008/Po, zrušil odvoláním napadené usnesení. Následně vydal stavební úřad usnesení ze dne 17. 12. 2014, č. j. 126538/2014-MURI/OSÚ/00022 (dále též jen „usnesení o účastenství žalobce“), kterým rozhodl, že žalobce je účastníkem spojeného řízení. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 2. 2. 2015.
 - 7 V mezidobí bylo dne 19. 1. 2009 vydáno prvoinstanční rozhodnutí. Stavební úřad jej zaslal žalobci dne 24. 2. 2015 spolu se sdělením, že usnesení o účastenství žalobce nabylo právní moci. Dne 10. 3. 2015 podal žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které bylo dne 14. 1. 2016 napadeným rozhodnutím zamítnuto pro opožděnost.
 - 8 Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť u žalobce i žalovaného je souhlas s tímto postupem presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
 - 9 Podle § 28 odst. 1 správního řádu bude v pochybnostech za účastníka považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vypořádají. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci. Podle odst. 2 jestliže osoba, o níž bylo usnesením rozhodnuto, že není účastníkem, podala proti tomuto usnesení odvolání, jemuž bylo vyhověno, a mezitím zmeškala úkon, který by jako účastník mohla učinit, je oprávněna tento úkon učinit do 15 dnů od oznámení rozhodnutí o odvolání; ustanovení § 41 odst. 6 věty druhé platí obdobně.

- 10 Podle § 84 odst. 1 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.
- 11 Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce namítl, že žalovaný neuvedl, z čeho dovozuje, že se jedná o zmeškaný úkon, kdy mělo ke zmeškání dojít, a kdy nastala žalobci možnost zmeškané odvolání učinit. Obecně lze uvést, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobce byl nejprve usnesením stavebního úřadu vyloučen z účastenství na spojeném řízení, avšak následně bylo toto rozhodnutí žalovaným v odvolacím řízení zrušeno. Přistoupil tedy při posouzení včasnosti žalobcova odvolání k aplikaci § 28 odst. 2 správního řádu a patnáctidenní lhůty v něm obsažené. Následně dovedl, že tato dodatečná lhůta již marně uplynula, neboť podle jeho názoru začala plynout již okamžikem zrušení usnesení stavebního úřadu o neúčastenství žalobce. Soud má tedy za to, že z odůvodnění lze seznat, na základě jakých zákonných ustanovení žalovaný postupoval, a jaké úvahy jej vedly k závěru o opožděnosti odvolání žalobce. Žalovaný sice neuvedl přesný časový údaj o tom, kdy žalobci uplynula samotná odvolací lhůta, avšak je zřejmé, že odvolání posoudil jako zmeškaný úkon ve smyslu § 28 odst. 2 správního řádu. Absence této dílčí úvahy tak nebrání přezkumu napadeného rozhodnutí a plnému vypořádání žalobních bodů. Soud proto shledal námitku nepřezkoumatelnosti nedůvodnou.
- 12 Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval § 28 odst. 2 správního řádu. Účelem tohoto ustanovení je umožnit osobě, která byla z materiálního hlediska účastníkem správního řízení, avšak správní orgán s ní takto nejednal, učinit dodatečně úkony, které by v průběhu správního řízení učinit mohla, pokud by s ní správní orgán jednal jako s účastníkem řízení. Toto ustanovení se vztahuje na všechny procesní úkony, které účastník zmeškal „mezitím“, tj. od okamžiku, kdy mu správní orgán oznámil usnesení o tom, že není účastníkem, do okamžiku právních účinků kladného rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení, neboť právě od tohoto okamžiku s ním již správní orgán musí jednat jako s účastníkem a tento účastník tak může plně uplatňovat svá procesní práva. Uvedené ustanovení se naopak nevztahuje na procesní úkony, k jejichž uplatnění uplynula lhůta před oznámením usnesení o tom, že osoba není účastníkem, nebo až poté, co bylo ve smyslu § 28 odst. 2 správního řádu vyhověno odvolání účastníka proti tomuto usnesení. V tomto směru lze tedy částečně souhlasit s názorem žalobce, že se na jeho slovy „budoucí“ úkony § 28 odst. 2 správního řádu nevztahuje. Soud nicméně nesouhlasí s tím, že v dané

věci lze podání odvolání žalobce považovat za takový „budoucí“ úkon, na nějž by se § 28 odst. 2 správního řádu nevztahoval.

- 13 Podání odvolání může obecně být zmeškaným úkonem ve smyslu § 28 odst. 2 správního řádu, neboť toto ustanovení hovoří o jakýchkoliv procesních úkonech účastníků a správní řád zároveň na žádném místě podání odvolání z jeho působnosti nevylučuje (srov. též Vedral J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 348). Zásadní otázkou však je, zda a kdy žalobci uplynula lhůta k podání odvolání a zda tedy tento úkon lze považovat za zmeškaný. K jejímu zodpovězení je nejprve nutno určit, zda žalobce byl účastníkem spojeného řízení podle § 27 odst. 1 anebo odst. 2 správního řádu. Byť je totiž vymezení účastníků územního a stavebního řízení podle stavebního zákona speciální úpravou k vymezení účastníků podle správního řádu, rozlišení na účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu a ostatní se stále použije (srov. např. Potěšil, L.; Roztočil, A.; Hrůšová, K.; Lachmann, M. *Stavební zákon - komentář*. 5. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, § 85 a § 109; nebo Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 339), a to včetně všech procesních důsledků z toho plynoucích. Žalobce nebyl ve spojeném řízení žadatelem, ani osobou, na niž by se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem muselo vztahovat prvoinstanční rozhodnutí [§ 27 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Podle usnesení o účastenství žalobce se naopak jeho postavení účastníka odvíjelo toliko od ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce tedy měl ve spojeném řízení postavení účastníka podle § 27 odst. 2 správního řádu.
- 14 To je podstatné pro plynutí odvolací lhůty, neboť ve vztahu k žalobci se uplatní ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce totiž byl materiálně účastníkem spojeného územního řízení a prvoinstanční rozhodnutí mu nebylo oznámeno (neboť s ním jako s účastníkem stavební úřad nejednal), čímž byla naplněna hypotéza tohoto ustanovení. Platí tedy, že ode dne oznámení posledního z účastníků spojeného řízení začala žalobci, jako opomenutému účastníku, plynout objektivní jednoletá lhůta k podání odvolání. Ze správního spisu soud zjistil, že k poslednímu prokazatelnému oznámení prvoinstančního rozhodnutí některému z účastníků došlo dne 26. 1. 2009; pozdější doklad o doručení tohoto rozhodnutí se v něm nenachází. Na samotném prvoinstančním rozhodnutí je však vyznačena doložka právní moci ke dni 23. 2. 2009 a je tedy třeba vycházet z toho, že k tomuto dni již bylo prvoinstanční rozhodnutí oznámeno všem účastníkům, se kterými stavební úřad jednal. Objektivní jednoletá lhůta k podání odvolání podle § 84 odst. 1 věty první před středníkem správního řádu tak žalobci uplynula nejpozději dne 23. 2. 2010. Jejím marným uplynutím žalobce zmeškal lhůtu pro úkon spočívající v podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
- 15 Přitom je třeba zdůraznit, že pokud je, jako tomu bylo v tomto případě, později účastníkovi rozhodnutí správním orgánem oznámeno, nepočíná již běžet nová obecná odvolací lhůta, neboť ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu je vůči § 83 odst. 1 správního řádu speciální. Okamžikem marného uplynutí subjektivní nebo objektivní lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu dojde k jejímu zmeškání a právo účastníka podle § 27 odst. 2 správního řádu podat odvolání se tím vyčerpává. Opačný závěr by byl zcela v rozporu se

smyslem § 84 odst. 1 správního řádu, kterým je chránit právní jistotu zejména účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu a zamezit případům, kdy je odvoláním napadeno rozhodnutí, o němž se tito v dobré víře domnívali, že je již několik let v právní moci – jako tomu je ostatně i v této věci (k účelu § 84 odst. 1 správního řádu srov. např. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 734).

- 16 Následně se tak soud mohl zabývat otázkou, zda ke zmeškání odvolací lhůty nedošlo až po uplynutí časového úseku, který je vymezen ustanovením § 28 odst. 2 správního řádu, anebo zda se jednalo o „budoucí“ úkon, na který se toto ustanovení nevztahuje, jak žalobce tvrdí. Jak již bylo uvedeno výše, podle § 28 odst. 2 správního řádu je opomenutý účastník v dodatečné patnáctidenní lhůtě oprávněn učinit ty úkony, které zmeškal do okamžiku právních účinků rozhodnutí o odvolání proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto o jeho neúčastenství v řízení. Tímto rozhodnutím o odvolání přitom musí být účastníkovi vyhověno. K tomu lze obecně uvést, že při rozhodování o odvolání proti usnesení, kterým byl nesprávně vyloučen některý z účastníků správního řízení, by měl nadřízený správní orgán postupovat tak, že usnesení správního orgánu I. stupně zruší a dílčí řízení o účastenství zastaví. Není nutno dále deklarovat, že opomenutý účastník je skutečně účastníkem, neboť se uplatní pravidlo, že za účastníka je v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak (§ 28 odst. 1 věta první správního řádu, srov. též Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 347). V dané věci nicméně tímto způsobem žalovaný ani později stavební úřad při autoremeduře nepostupoval a existuje tak několik rozhodnutí vydaných v dílčím řízení o odvolání žalobce proti usnesení o jeho neúčastenství. Pro určení konce časového úseku rozhodného z hlediska aplikace § 28 odst. 2 správního řádu je proto nutno zjistit, kterým z těchto rozhodnutí bylo žalobci skutečně vyhověno a kdy nastaly jeho právní účinky.
- 17 Soud má za to, že takovým „vyhovujícím“ rozhodnutím může být jen to, kterým je otázka účastenství vyřešena ve prospěch opomenutého účastníka a zároveň je dílčí řízení o jeho účastenství zákonným způsobem ukončeno. V opačném případě totiž opomenutý účastník nemá jistotu, že v dalším průběhu dílčího řízení nedojde k opětovnému nepřiznání postavení účastníka – jako se tomu koneckonců stalo i v dané věci (viz usnesení stavebního úřadu ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 5023/67043/2008/Po). V daném případě je však situace o to komplikovanější, že žalovaný svým rozhodnutím ze dne 12. 3. 2013, č. j. 044085/2013/KUSK, zrušil usnesení stavebního úřadu o neúčastenství žalobce a věc mu vrátil k novému projednání až po právní moci rozhodnutí stavebního úřadu ve věci samé (23. 2. 2009). Správně však měl usnesení o neúčastenství žalobce zrušit a řízení ve věci účastenství žalobce zastavit podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť po vydání rozhodnutí o věci samé již nelze vydat usnesení o tom, zda určitá osoba je, či není účastníkem řízení podle § 28 odst. 1 správního řádu (srov. též rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147, publ. pod č. 3288/2015 Sb. NSS). Pokud však žalovaný věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, mohl žalobce legitimně očekávat, že o otázce jeho účastenství ve spojeném řízení bude stavební úřad znovu rozhodovat, byť správní řád obecně takovou možnost nepřipouští.

- 18 Za „vyhovující“ rozhodnutí tedy nelze považovat rozhodnutí žalovaného, kterým bylo usnesení stavebního úřadu o neúčastenství žalobce pouze zrušeno a otázka účastenství mu byla vrácena k novému projednání. Obdobně za něj nelze považovat ani autoremedurní rozhodnutí stavebního úřadu, pokud jeho výrok toliko stanoví, že se usnesení o neúčastenství opomenutého účastníka ruší, aniž by dále současně stanovil, že se řízení zastavuje. Přestože správní orgán I. stupně takovým rozhodnutím výslovně „nevrací“ věc sám sobě k dalšímu řízení, i zde lze očekávat, že ke konečnému rozhodnutí ohledně účastenství teprve dojde. Dílčí řízení o účastenství musí být zákonným způsobem ukončeno, neboť pouhé zrušení ponechává účastníka v nejistotě, zda se správní orgán I. stupně bude ještě jeho postavením zabývat, nebo má autoremedurní rozhodnutí považovat za konečné a může započít plně uplatňovat svá procesní práva. Ostatně, pokud by odvolací řízení probíhalo „standardním“ způsobem a o odvolání rozhodoval odvolací správní orgán, možnost pouhého zrušení vůbec není zákonem připuštěna (srov. § 90 správního řádu). Komentářová literatura navíc dovozuje možnost (a tedy i povinnost) správního orgánu I. stupně při autoremeduře analogicky postupovat podle § 90 písm. a) nebo b) správního řádu (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 750 – 751). Konečně není podstatné, že autoremedurním rozhodnutím podle § 87 správního řádu lze odvolateli pouze vyhovět, neboť pochopitelně nelze vyloučit situaci, kdy správní orgán I. stupně toto ustanovení poruší a účastník proti němu bude nucen opět brojit odvoláním, které i pro tyto případy § 87 správního řádu výslovně připouští.
- 19 V dané věci proto soud došel k závěru, že rozhodnutím o odvolání, kterým bylo žalobci vyhověno, je až poslední usnesení stavebního úřadu o účastenství žalobce ze dne 17. 12. 2014, č. j. 126538/2014-MURI/OSÚ/00022. Toto usnesení bylo žalobci oznámeno dne 2. 2. 2015 a téhož dne nastaly jeho právní účinky (§ 76 odst. 5 ve spojení s § 74 odst. 1 větou druhou správního řádu). Tento okamžik tedy ohraničuje časový úsek rozhodný pro posouzení, zda se jedná o zmeškaný úkon podle § 28 odst. 2 správního řádu. S ohledem na to, že žalobci lhůta k podání odvolání skončila dne 23. 2. 2010, lze konstatovat, že ke zmeškání podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí stavebního úřadu zcela jistě došlo před skončením tohoto časového úseku. Podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí stavebního úřadu proto v daném případě představuje zmeškaný úkon ve smyslu § 28 odst. 2 správního řádu. Žalobce tedy nemá pravdu, že podání odvolání bylo úkonem „budoucím“, na nějž toto ustanovení nedopadá.
- 20 Okamžikem oznámení usnesení stavebního úřadu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 126538/2014-MURI/OSÚ/00022, začala běžet žalobci nová dodatečná lhůta k podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Z tohoto důvodu je nesprávný dílčí závěr žalovaného o tom, že patnáctidenní lhůta k podání odvolání jako zmeškaného úkonu začala žalobci běžet již okamžikem zrušení usnesení o neúčastenství žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2013, č. j. 044085/2013/KUSK. To však nic nemění na závěru o opožděnosti podaného odvolání. Prvním dnem dodatečné patnáctidenní lhůty k podání odvolání byl 3. 2. 2015; posledním dnem této lhůty byl 17. 2. 2015. Odvolání žalobce je přitom datováno až ke dni 9. 3. 2015 a žalovanému bylo doručeno dne 10. 3. 2015. Soud tedy uzavírá, že žalovaný správně posoudil odvolání jako opožděné a zamítl je, neboť žalobcova lhůta k podání odvolání určená podle § 84 odst. 1 správního řádu uplynula již dne 23. 2. 2010 a

dodatečná lhůta podle § 28 odst. 2 správního řádu pak dne 17. 2. 2015. Soud tedy shledal i tento žalobní bod nedůvodným.

- 21 Nad rámec uvedeného pak soud dodává, že žalobce v žalobě vychází ze zcela nesprávné premisy, že je nutno při posouzení včasnosti jeho odvolání použít obecnou odvolací lhůtu podle § 83 odst. 1 správního řádu, jejíž počátek nastal až po konci časového úseku rozhodného pro aplikaci § 28 odst. 2 správního řádu a proto se tedy má jednat o „budoucí“ úkon ve vztahu k tomuto ustanovení. Tak tomu ovšem není, neboť, jak bylo vysvětleno výše, žalobce nebyl účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu. Lhůta k podání jeho odvolání byla určena ustanovením § 84 odst. 1 správního řádu a během ní měl možnost odvolání podat. To neučinil a podání odvolání zmeškal. Tím, že řízení ohledně účastenství žalobce ve spojeném řízení nebylo stále ukončeno, však žalobci i přes toto zmeškání vznikla možnost v nové, patnáctidenní lhůtě, využít oprávnění uplatnit odvolání jako zmeškaný úkon podle § 28 odst. 2 správního řádu (srov. též rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 – 147, publ. pod č. 3288/2015 Sb. NSS, bod 33, dostupný na www.nssoud.cz). Bylo tak na žalobci, aby v této lhůtě nahlédl do spisu a seznámil se s obsahem prvoinstančního rozhodnutí a následně podal odvolání – byť i jen blanketní, s tím, že jej později doplní. Soud na závěr doplňuje, že v případě, že žalobci v podání odvolání ve lhůtě podle § 28 odst. 2 správního řádu bránily závažné důvody nastalé bez jeho zavinění, měl rovněž možnost požádat o navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu, neboť tento postup není ustanovením § 28 odst. 2 správního řádu vyloučen.
- 22 S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 23 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a jejich náhradu ani nepožadoval. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavλίna Švejdová